

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 159.

Ellevte Session.

51de Møde.

Mandagen den 27de Februar, Kl. 7 Aften.

(Bortfat.)

Sogsbro (forts.): Den høitærede Minister erklærede, at med Hensyn til § 2 var den administrative Afgjørelse falden i Overensstemmelse med dette Lovforslag; men det forekommer mig dog at have sine Vanskeligheder at afgjøre det enkelte Tilfælde administrativt, naar f. Ex. et Dødsfald indtræffer pludseligt — og selv om Dødsfaldet er forudsæet nogen Tid forveien, kan man ikke vente, at den Afsødes Paarørende allerede inden Dødsfaldet skulde have henvendt sig til vedkommende Øvrighed — men indtræffer et Dødsfald pludseligt, er det klart, at det vil være vanskeligt at træffe en administrativ Afgjørelse, i Særdeleshed hvis den, hvad der, saavidt jeg veed, hidtil har været Tilfældet, skulde hentes hos Ministeriet, men selv ogsaa, om det kun var hos Biskoppen. Men ogsaa med Hensyn til § 1 vil Tiden lægge Hindringer veien. Det kan f. Ex. let see med en i Sognekirken attraaet Børnedaad, at der vil gaae for lang Tid hen, inden man kan faae Tilladelsen indhentet. Den høitærede Minister omtalte fremdeles, at der var enkelte Geistlige, som kunde søge at vinde en større Kreds for deres Virksomhed, end ønskeligt kunde være. Det forekommer mig, at hvad den høitærede Minister anførte, kunde være fuldkommen rigtig: „at hver Mand kan have nok i sin Kreds“, dersom man kunde antage, at vore Menigheder

var i en nogenlunde ideal Tilstand; at der var et virkelig enigt Troesliv tilføede imellem Præst og Menighed; men det er, som bekendt, paa mange Steder ikke Tilfældet. Vor Følkirkelike har udviklet sig paa en saadan Maade, at der gives mange forskjellige Opfattelser af Troessætningerne og Troeslivet indenfor dens Omraade saavel blandt Præsterne som i den enkelte Sognemenighed, og deraf følger ganske naturligt, at endee! Menighedsmedlemmer føle sig tiltrukne til en, endee! til en anden Præst, og det Mødtsatte, at en Præst føler sig tilbagestødt af nogle Medlemmer og tiltrukken af andre. Men naar det er Tilfældet, veed jeg ikke, om det ikke skulde ligge i Sagens Natur og være i Kirkens Interesse, at en Præst burde og kunde virke paa de Steder, hvor han bliver søgt, og hvor hans Virksomhed ønskes, hellere end paa de Steder, hvor han er sat til at virke ifølge en foreløbet Lovgivning, men hvor der ikke er en frugtbar Jordbund for hans Virksomhed. Denne Begrænsning af en Præsts aandelige Virksomhed efter den udbortes Sognegrændse, den være et Dige eller en Grøft, svarer overordentlig lidet til de nuværende kirkelige Menighedsforhold. En Præst er sat, forekommer det mig, for at virke for Udbredelsen af Guds Ord, hvor som helst han finder en god Jordbund, og skjøndt han ganske vist er sat nærmest til at virke i et bestemt Sogn, vil det dog, naar det viser sig, at han der bliver forstødt, og at Andre ønske hans Hjælp, vistnok være saavel i Kirkens som i Følkets Interesse, at de tidligere opstillede, reent udbortes Grændser da blivde overfødne. Paa Misbrug vil det jo ikke være vanskeligt